

הלכות בציעת הפת

קסו דיני בציעת הפת ובו סעיף אחד:

א לא אמרו תיכף לנטילת ידים סעודה^ב אלא שלא יתעסק בנתיים באיזה עסק עד שיסוּח דעתו מהסעודה^ג ואפילו למוזג כוס^ד לקדוש היום^ה אם מוזג בחמין^ו שצריך לדקדק הרבה שלא יחסר או ייתר הרי זה היסח הדעת מהסעודה^ז ואסור לעשותו בין נטילת ידים לסעודה והוא הדין לכל כיוצא בזה^ח אבל אם יושב כמל ואינו עושה בנתיים שום מעשה שיש בו היסח הדעת אף על פי ששוחה הרבה^ט ואפילו משיח יטב אין לחוש כיון שהשולחן לפניו ודעתו לאכול^י ובלבד שלא יפליג בדברים שלא יעט לידו היסח הדעת^{יא} ולכן מותר לומר קדוש והבדלה בין נטילת ידים להמוציא^{יב} ולא אמרו תיכף לנטילת ידים ברכה^{יג} אלא במים אחרונים בלבד^{יד}.

ויש אומרים^{טו} שגם במים ראשונים צריך לזהר כמו במים אחרונים שהרי אמרו^{טז} התוכף לנטילת ידים ברכה אינו נזוק ככל אותה סעודה והוּו במים ראשונים שבמים אחרונים מה שהיה כבר היה^{יז} לפיכך צריך לזהר שלא להפסיק אפילו בשהיה כדי הילוך כ"ב אמה שבשעור זה נקרא הפסק^{יח} אפילו יושב במקומו^{יט} (ואם הלך מכוון לבית אחר נקרא הפסק אפילו הולך מעט^כ) ושלא לצורך^{כא} אין להפסיק אפילו בשהיה מועטת^{כב} ולדבר אסור אפילו בדברי תורה^{כג} (או איזה ברכה מרובה שלא מענין הסעודה כגון להבדיל על הכוס^{כד}) ואין צריך לומר בדבר חול וטוב לחוש לדבריהם^{כה}.

ה"ו. וראה חקרי הלכות ח"ח ג, א.
יד ברכות מב, א. וראה גם לעיל סי' קפח ס"ח.
טו רי"ף (ברכות ל, א) רמב"ם (הל' ברכות פ"ו הל' כ). טור בשם רבנו יואל. הגהות מייחזקות פ"ו אות ט. וראה לקטן סי' קפא ס"ו.
טז הגהות הראשונות הובאה בשו"ע ריעה ה' בש"ע וראה לעיל סי' קסה סוף סי"א, שבמקום שאצ"ל ברכת המוציא כ"ע מודו לדיעה הא'.
יז ירושלמי ברכות פ"א ה"א, בנכס שהובא בסור. ובירושלמי שלפנינו "אין השמן מקבצת באותה סעודה". וראה גם לעיל סי' קסה שם. וראה הע"ב (ירוש' ח"א ע"ג).
יח הגהות מימוניות הל' ברכות פ"ו אות ט. טור ובי"י. **יט** ח"מ סי' א' בהג"ה תחתיו: דמסוה פרק אלו ואמרתן מטב למ, א ר"ה כל. והיינו כשיש צורך אלא שאינו צורך הסעודה. ואם הוא לצורך הסעודה ראה לקטן בפנים ולקטן סי' קסו מ"ח הדרשות בדיו להמתין. וראה תורת מנחם לספר נג"י למעשה סקצ"ג.
כ מ"א סקצ"ב.
כא מ"א סקצ"ג. עיי' במ"ש ב"ח ד"ו סכ"ב וש"נ. ק"א שם סקצ"ה. רכ"ז החיים (המוציא ח"א סקצ"ג).
כב היינו שלא לצורך כלל.
כג מ"א מתעטעות הב"י ר"ה ואם המסכים בשם הרשב"א ברכות מג, ב ר"ה בזמן נסיו' קפא סקצ"ה ובאן סקצ"ג.
כד בי"ח ר"ה ומ"ש וא"א, ט"ו סי' קסה סקצ"ג. מ"א סקצ"ב. וראה גם לקטן סי' קפא ס"ו וש"נ.
כה כי רוקא לדיעה הא' נת"ל שמותר להבדיל. משא"כ ברכת הקידוש לא היו הפסק כולקטן סי' רעא סכ"ג. סי' תע"ג ס"ד. ולענין אשר יצר ראה לעיל סי' קסה רס"א. ולענין שהכל ראה לקטן סי' קע"ג. וראה הע"ב (ירוש' ח"א ע"ג).
כו ש"ע. וראה גם לעיל סי' קסה ס"א.

א בכת"ל: דיני הפסקה בין נג"י להמוציא (בכת"ל נוספו כנה מקורה, ומתקנת לקטן בצורה מודגשת, כחצונים שדפוסו ראשון).
ב ברכות דף ו' ע"ב. ר"ה לעיל סי' קס"א.
ג ה"ב רבנו יונה פרק אלו דברים (מא, ב ר"ה נט"ל) ובי"י ס"י קסד. ט"ו ס"ק א.
ד עיי' לקטן סי' קפ"ג. סי' ק"ב ס"ו.
ה משה ברכות נא, ב לפ' הרי"ף שם. וראה הע"ב (ירוש' ח"א ע"ב).
ו תוס' פסחים ק"ג, ב ר"ה זמנין. בי"ח סוף ר"ה וכן פירש ט"ו שם. מ"א ס"ק א. ראה לקטן סוף המיטין והיינו כיון שאפשר למנוח קדם הנטילה. וראה הע"ב (ירוש' ח"א ע"ג).
ז ולקטן סי' רעא סכ"ג. ולבתרילא טוב לזהר שאפילו השפעה מהקטן תורה קודם נג"י. ולענין מים אחרונים ראה לקטן סי' קפא ס"ו.
ח ולענין היסח הדעת בתוך הסעודה ראה לקטן סי' קע"ג. מ"א שם.
ט טור בשם רבנו יואל, ריעה הא' בש"ע.
י נג"י שם המור שרוקא לדיעה ה' יש לזהר שלא להפסיק ולא לדבר, וגם לדיעה ה' מותרת שהיא קלה של ב' או ג' תיבת כולקטן כמקדן.
יא מ"ו בשם רבנו יואל.
יב ט"ו סי' קסה סקצ"ג. וראה תוס' שם בשם ר"ח. וראה גם לעיל סי' קסה ס"א.
יג אגודה פסחים סי' פ' בשם ר"ת. הגהות מרדכי פרק ערבי פסחים (ל, ג). כ"י סוף המיטין. מ"א סק"א וסי' קע"ג סק"ג. משא"כ לדיעה ה' אסור לקטן (רק) "להבדיל על הכוס". וראה גם לקטן סי' קע"ג. ולענין הבדלה) סי' רעא סכ"ג. ולענין קדוש – שמותר אף לדעת הראשונים. סי' תע"ג ס"ד. ולענין קדוש בסדר של פסח. ולענין ברכת אשר יצר – ראה לעיל סי' קסה ס"א ובסדר נג"י למעודה

